

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sançhis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Dolors Miquel

La Dolors Miquel és una veu potent en la poesia catalana. És una poeta extraordinària. El seu poema *Mare nostra* l'ha recitat en públic un munt de vegades. És magnífic. Però l'extrema dreta que avança imparable a tot Europa ens porta cap a les tenebres del fanatisme religiós.

Que consti: crec que la gent s'ha de poder manifestar per tot allò en què creu. Però és un fet significatiu que sigui contra la poesia. Em pensava que ho havíem superat, que Europa era laica, que la poesia ha esdevingut no sols una bella i cursi manifestació de sentiments endreçats i superficials, sinó un clam. Com els crancs, anem endarrere.

Torna la Inquisició? L'Índex, encara vigent, amb què l'Església estigmatitzava els autors que no combregaven amb les escolàstiques tesis oficials.

Fa estremir pensar-ho. Veges quin món deixarem als nostres néts!

Acaba de morir un savi: Umberto Eco, que a més de les seves novel·les té els llibres més intel·ligents sobre

Eco havia fet una lúcida denúncia de la por a l'altre, quan Europa (i no cal dir Amèrica) és fruit de migracions continuades

la semiòtica. És curiós: en la famosíssima novel·la *El nom de la rosa*, Eco denuncia una forma de pensar i unes convencions que perpetuïn un poder inexpugnable. En la recerca del segon llibre de la Poètica d'Aristòtil, a càrrec del frare Guillem de Baskerville, aquest fracassa. Una obra censuradíssima i desapareguda perquè és riallera i fins i tot còmica.

També ha mort Muriel Casals, una dona disposada a anar cap endavant i no cap endarrere. La seva mort ha posat de manifest múltiples i nombroses adhesions, institucionals i populars. I és que el poble català encara té un projecte. I uns fanàtics que increpen la Dolors Miquel. El dia que els fanàtics siguin majoritaris (mireu amb tremolor de cames què està passant a l'Estat francès) tornarà la xenofòbia i les actuals migracions condemnades. El mateix Eco havia fet una lúcida denúncia de la por a l'altre, quan Europa (i no cal dir Amèrica) és fruit de migracions continuades.

Dolors Miquel: tots els qui t'admirarem estem al teu costat.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'última voluntat

Ara hem sabut que just abans de morir, Franco va agafar la mà de Joan Carles, el seu successor a la capitania de l'Estat, i li va demanar que per damunt de tot preservés la unitat d'Espanya. Si pensem que Franco va agonitzar en un estat gens xiroi, inconscient, entubat pel nas i per la boca i amb els braços exànimes, es fa una mica estrany que pogués agafar la mà de ningú i articular un qualsevol so intel·ligible. Però bé: sempre hi ha aquella última revifalla i nosaltres no som qui per dubtar de la paraula d'un rei.

Ho hem sabut perquè el receptor de la confidència, el monarca ara en situació de pensionat, ha volgut que ho sabéssim. La forma ha estat una mica enrevessada, a través d'un documental televisiu sobre la seva persona que s'ha emès a França, però com que les notícies volen el missatge ha arribat als seus destinataris, que som els catalans i són també els que han de mantenir la unitat vulgues no vulgues, i volen. Ja he explicat altres vegades que quan Franco va morir jo em trobava fent el soldat. La nit d'aquell dia, o pot-

“En el llit de mort Franco va demanar al rei que preservés la unitat

ser la de l'endemà, ens van fer formar per llegir-nos un text que se'ns va presentar com el testament de Franco. No sé ben bé què deia perquè tenia el cap en altres coses, però recordo que era llarguet. Vull dir que hi havia un florilegi de darreres voluntats. La unitat d'Espanya hi devia figurar, amb d'altres. Les altres en pocs mesos van ser violentades, requisit indispensable per tenir la democràcia i perquè el candidat a rei pogués embarretar-se la corona. La que feia referència a la unitat d'Espanya es va deixar tal com figurava al text perquè llavors no la va qüestionar democràticament ningú.

Ara que es qüestiona és la més important, la inamovible, la innegociable. La veritat és que no entenc què ha pretès el rei emèrit amb aquesta confessió. Vol dir que la unitat d'Espanya s'ha de mantenir no perquè sigui una situació que ell consideri satisfactòria sinó perquè Franco la va disposar? I els partits unionistes, que fan ostentació de demòcrates, en quina situació els deixa? I el seu fill coronat? El documental, tot si ser coproduït per Televisió Espanyola, no s'ha projectat aquí ni té data per fer-ho. Em sembla que ho hem de comprendre. Encara quedarien tots en evidència.

El text d'aquell testament va aparèixer emmarcat a tots els despatxos de la caserna i a molts edificis oficials del país. La democràcia va venir, i alguns exemplars van seguir penjant del clau. Es va dictar una ordre perquè fossin retirats i tot i així alguns van persistir. No sé si en trobaríem cap encara, però jo recordo que de jove havia conegut un senyor que presumia d'haver donat la mà a Franco en una ocasió. Sempre deia: “des d'aquell dia no me l'he rentada mai més”. Hi ha tinya acumulada